

İki Memleket Yalnızlığı

– Banu Uludağ · 01 Kasım 2011

(dün)

Uzarlarda bulutu görünmeyen bir kent
Yitirme korkusuyla sınıksıkı tutarım benliğimin
O minnacık ellerinden...
İsyan ederken mesafelere
Ve tam da alışmışken isyana, uzaklığa
Boyun eğmişken yalnızlığa
Hep bir yanım yarım, yıkık
Ne orada, ne burada kendim olmaya

Şarkılara sığınmaktı güçsüzlüğüm
Belki de çaresizliğim.
Kendi insanımın sahte gülüşleri arasında
"Bize ne oluyor burada"yı çözerken
Ya da öyle sanırken;
Beğenmediğin "gavurun"
Daha "insan" olduğunu kabullenmek şaşkınlıkla
Sorgularken "ben kimim / biz kimiz" diye
Cevapsız sorulara boyun eğmektir alışkanlığım

İki kimlik, iki kişilik
Bir de "hangisi memleket" sorusu
Yakarken yüreğimi
Doğduğum toprak iyice uzaklaştı benden
Sırtarak

(aşk)

Ah o asaletine kurban olduğum,
Hem aklımın, hem yüreğimin sahibi İstanbul
Memleketim dediğim yâr
Daha dün ağlarken adın geçen şarkılarda
Şimdi sana geldim
Alsana beni koynuna!

(gerçek)

Ben daha ilk günden
İhanetini gördüm .
Yedi tependen attım kendimi
Yedi kere öldüm
Gömüldüm
Uğruna yüz çevirdiğim diyar
Anladım ki senden daha yâr

(bugün)

Ve şimdi yakın ülkedeki kahpe bir kent
Kahkahaları arasında korumaya çalışırken aklımı
İsyan ederken
Bir kez daha hatalarıma
Ve tam da alışmışken aynı hataları tekrarlamaya;
Hep bir yanım kanar, acır
Hem orada hem burada ağlayan yanma

(kısırdöngü)

İki kimlik ,iki kişilik
Bir de "hangisi memleket" sorusu
Yakarken yüreğimi
DoYduğum toprak iyice uzaklaştı benden
Sırıtarak

Banu Uludağ